

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 4 czerwca 2007 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Witold Rękosiewicz

Protokolant: apl. radc. Katarzyna Sosnowska

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2007 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Anny I , Krzysztofa K i Stanisława

K – Stacja Paliw s.c. K Krzysztof i Stanisław I Anna

z/s w W

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 8

listopada 2006 r. znak DPE-451-18(3)/2006/10950/102

Oddala odwołanie

SSO Witold Rękosiewicz

Za zgodność z oryginałem
Sekretarz

UZASADNIENIE

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej Przedsiębiorcom Annie I , Krzysztofowi K i Stanisławowi K prowadzącym wspólnie działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Stacja Paliw s. c. z siedzibą w W , ul. C w związku z naruszeniem przez przedsiębiorców warunku 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wydał w dniu 08.11.2006 r. decyzję nr DPE-451-18(3)2006/10950/102. W której orzekł, że prowadzący wspólnie działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Stacja Paliw s. c. z siedzibą w W przedsiębiorcy naruszyli warunek 2.2.1. udzielonej im koncesji na obrót paliwami ciekłymi w ten sposób, iż wprowadzili do obrotu w dniu 24 lutego 2005 r. poprzez prowadzoną stację paliw benzynę bezołowiową Pb-95, o jakości niezgodnej z obowiązującymi w tym czasie przepisami określonymi w rozporządzeniu Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 16 sierpnia 2004 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych.

Za ww. działania Prezes URE wymierzył powodowej spółce karę pieniężną w wysokości 38.500 zł co stanowi 8,37 % przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

Decyzję swoją Prezes URE oparł na ustaleniu, że Przedsiębiorcy wprowadzając do obrotu benzynę bezołowiową Pb-95 i olej napędowy o jakości niezgodnej z obowiązującymi przepisami prawa naruszyli warunek 2.2.1. udzielonej Spółce koncesji na obrót paliwami ciekłymi, który stanowi, iż Koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych określonych w koncesji, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych obowiązującymi przepisami.

Powołując się na treść przepisu art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego, Prezes URE podkreślił, że karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji, w związku z czym kara przewidziana w tym przepisie jest karą obowiązkową. Pozwany dodał ponadto, że przepisy Prawa energetycznego nie przewidują konieczności **wykazania zawinionego działania Przedsiębiorcy**, a stopień zawinienia sprawcy jest tylko jednym z elementów, które Prezes URE uwzględnia przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej.

Pozwany stwierdził, że wysokość kary pieniężnej ustalona została z zachowaniem przepisu art. 56 ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne tj. w wielkości nie przekraczającej

15% przychodu ukaranego Przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym Ponadto wskazał, że wymierzając wysokość kary uwzględnił przesłanki określone w art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego tj. stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. W szczególności wziął pod uwagę fakt, że Przedsiębiorcy wprowadzili do obrotu benzynę bezołowiową Pb-95 i olej napędowy, których parametry jakościowe były niezgodne z parametrami wynikającymi z norm określonych obowiązującymi przepisami, a także fakt, iż wykazane w trakcie badań laboratoryjnych przekroczenia obowiązujących parametrów jakościowych były znaczne w obu rodzajach paliwa. Znaczny był zatem, w ocenie pozwanego, również stopień szkodliwości tego czynu. Oceny możliwości finansowych Spółki pozwany dokonał na podstawie przedstawionego przez nią wyliczenia wartości sprzedaży w poprzednim roku podatkowym z tytułu działalności objętej koncesją - 459.905,50 zł.

W dniu 28 listopada 2006 r. powodowie złożyli odwołanie od przedmiotowej decyzji Prezesa URE, wnosząc o jej uchylenie w całości ewentualnie o jej zmianę w całości poprzez obniżenie wysokości kary pieniężnej.

Powodowie zarzucili:

- 1) naruszenie przepisu art. 77 § 1 kpa i art. 107 § 3 kpa poprzez dowolne i niepełne odniesienie się Prezesa URE do poszczególnych elementów, które powinny zostać uwzględnione przez organ przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, a tym samym poprzez wadliwe sporządzenie uzasadnienia decyzji skutkujące niemożnością weryfikacji poczynionych przez Prezesa URE ustaleń,
- 2) naruszenie art. 56 ust. 6 ustawy Prawo energetyczne poprzez nałożenia na powoda kary pieniężnej w wysokości, która nie uwzględnia stopnia zawinienia, dotychczasowego zachowania i możliwości finansowych ukaranych przedsiębiorców.

Ponadto powód wniósł o wstrzymanie, na zasadzie art. 479⁵² Kodeksu postępowania cywilnego, wykonania zaskarżonej decyzji do czasu rozstrzygnięcia sprawy i przeprowadzenie dowodu z następujących dokumentów:

- protokołu badania próbek paliwa z dnia 24 lutego 2005 r.,
- kart przekazania odpadów z dnia 11 maja 2005 r.,
- zaświadczenia z Posterunku Policji w S   z dnia 5 listopada 2006 r. Nr Psa - 2/05,

- faktury VAT nr 33/H/05 z dnia 28 stycznia 2005 r. wraz z orzeczeniem laboratoryjnym nr 57/2005 z dnia 24 stycznia 2005 r.,
- faktury VAT nr 315/03/2005 z dnia 11 marca 2005 r. wraz ze świadectwem
- jakości z dnia 10 marca 2005 r. - na okoliczności wskazane szczegółowo w uzasadnieniu odwołania.

W uzasadnieniu odwołania powodowie wskazali, że zaskarżona decyzja nie spełnia wymogów określonych w przepisie 107 § 3 kpa, zgodnie z którym uzasadnienie faktyczne decyzji powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne - wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji z przytoczeniem przepisów prawa. W ocenie powodów zaskarżona decyzja nie zawiera ww. koniecznych jej elementów.

Powodowie stwierdzili, że zarówno z zasad ogólnych postępowania administracyjnego (art. 8, art. 9 i art. 11 k.p.a.), jak z treści art. 107 § 1 i 3 kpa. wynika, że strona powinna wiedzieć, na jakiej podstawie faktycznej i prawnej wydano decyzję w sprawie. Twierdzenia organu administracyjnego w tym zakresie powinny więc zostać precyzyjnie wskazane w uzasadnieniu decyzji, które jest niezbędnym elementem decyzji administracyjnej i stanowi integralną jej część.

W ocenie powodów, w przedmiotowej sprawie Prezes URE nie wskazał należycie, w uzasadnieniu decyzji, oceny okoliczności faktycznych, mogących mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, co stanowi podstawę do uznania naruszenia przez organ przepisów o postępowaniu administracyjnym w stopniu wywierającym istotny wpływ na wynik sprawy".

Powodowie zwrócili uwagę, że w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji za naruszenie przez przedsiębiorców warunków koncesji uznano „**wprowadzenie**” do obrotu benzyny bezołowiowej Pb-95 o jakości niezgodnej z obowiązującymi przepisami natomiast w uzasadnieniu decyzji Prezes URE posługuje się zaś pojęciem „**oferowania**” do sprzedaży przez przedsiębiorców benzyny bezołowiowej Pb-95 oraz oleju napędowego. W ocenie powodów są to dwa różne pojęcia, które w odmienny sposób opisują zaistniałą sytuację i wpływają na ocenę m.in. stopnia zawinienia przedsiębiorcy.

Powodowie wskazali, że na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego można przyjąć, że wadliwe paliwo było „oferowane” do sprzedaży (próbki pobrane

zostały z dystrybutorów), brak jest natomiast w sprawie dowodów pozwalających na przyjęcie kategorięcznego stwierdzenia „wprowadzenia” - a więc stwierdzenia o większym ciężarze gatunkowym, wskazującym iż doszło do sprzedaży wadliwego paliwa. Brak jest także dowodów określających jaką ilość wadliwego paliwa „wprowadzono” do obrotu. Zdaniem powodów, dokładne określenie ilości paliwa powinno mieć znaczenie przy ocenie stopnia zawinienia przedsiębiorcy, a tym samym ma wpływ na wymiar kary pieniężnej nakładanej przez Prezesa URE. W przedmiotowej sprawie zaś - z uwagi na niewielką ilość paliwa oferowanego do sprzedaży – 520 l - wpływać powinno na złagodzenie odpowiedzialności finansowej powodów.

Ponadto powodowie zwrócili uwagę na niespójność pomiędzy treścią sentencji a treścią uzasadnienia decyzji. O ile bowiem w sentencji wskazano wyłącznie na wprowadzenie do obrotu benzyny bezołowiowej Pb-95, o tyle w uzasadnieniu jest mowa o wprowadzeniu do obrotu benzyny bezołowiowej Pb-95 oraz oleju napędowego.

Zdaniem powodów, brak spójności pomiędzy treścią decyzji a jej uzasadnieniem powoduje, że zaskarżona decyzja traci swą wiarygodność.

Dowolność w określaniu wysokości kary pieniężnej przejawia się, zdaniem powodów, także w innych elementach uzasadnienia - powodowie zarzucili, że Prezes URE nie wziął pod uwagę szeregu istotnych kwestii rzutujących na zakres odpowiedzialności, w świetle art. 56 ust. 6 ustawy Prawo energetyczne.

Wskazali m.in., że pozwany nie wziął pod uwagę faktu, że w chwili kontroli blisko 50% substancji znajdującej się w zbiorniku przeznaczonym na benzynę stanowiły zanieczyszczenia, co miało kluczowy wpływ na jakość paliwa pobranego do badania z dna zbiornika.

Powodowie stwierdzili ponadto, że nie można wykluczyć, iż zanieczyszczenie benzyny mogło być spowodowane dokonanymi na szkodę przedsiębiorstwa przestępstwami. W tym miejscu wskazali, iż w styczniu 2005 r. doszło do kradzieży z włamaniem do budynków stacji paliw podczas którego skradziono m.in. klucze do zbiorników z paliwem. Zdaniem powodów istnieje zatem duże prawdopodobieństwo, że nieznani sprawcy po wejściu w posiadanie kluczy do zbiorników zanieczyścili je, wpływając na pogorszenie jakości paliwa.

Wpływ na wysokość kary pieniężnej powinien mieć także, zdaniem powodów, fakt, że skupiali się oni głównie na obrocie gazem propan-butan, a obrót benzyną bezołowiową i olejem napędowym stanowił jedynie działalność dodatkową.

Powodowie wskazali ponadto, że nabywane przez nich paliwo, w tym paliwo będące przedmiotem badania, posiadało zawsze świadectwa jakości. Na potwierdzenie swojego stanowiska przedstawili faktury VAT wraz z orzeczeniami laboratoryjnym – świadectwami jakości.

Powodowie zwrócili także uwagę na fakt, iż organy prowadzące postępowanie karne nie ustaliły odpowiedzialności karnej powodów za wadliwe paliwo jakie znajdowało się w zbiornikach stacji paliw w W w związku z czym nie można czynić skutecznego zarzutu, iż powodowie poprzez swoje zawinione działanie oferowali do sprzedaży paliwo o niewłaściwej jakości.

Powodowie zarzucili, że zaskarżona decyzja w sposób niepełny i lakoniczny odnosi się do poszczególnych elementów, które w świetle art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego powinny zostać uwzględnione przez Prezesa URE przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej - tym samym zaskarżona decyzja winna być uznana za niezasadną i wydaną w oparciu o zbyt daleko idącą dowolność organu w ustalaniu wysokości kary. W ocenie powodów, przy wymierzaniu wysokości kary pieniężnej powinny być wzięte pod uwagę wszystkie elementy wskazane w art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego zaś wpływ każdego z tychże elementów na wysokość kary pieniężnej winien być w sposób szczegółowy opisany, czego pozwany nie uczynił.

W ocenie powodów, całokształt okoliczności podniesionych w niniejszym odwołaniu, a nie wziętych pod uwagę przez Prezesa URE - znikomy stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia a także dotychczasowa, nienaganna, działalność przedsiębiorców i ich możliwości finansowe uzasadniają postulat zmniejszenia wymierzonej przez Prezesa URE kary pieniężnej.

W odpowiedzi na odwołanie, Prezes URE podtrzymał stanowisko przedstawione w zaskarżonej decyzji wnosząc o oddalenie odwołania.

Prezes URE stwierdził, że w toku postępowania bezspornie ustalono fakt, iż w dniu 24 lutego 2005 r. i 21 marca 2005 r. Powodowie wprowadzili do obrotu benzynę bezołowiowa Pb-95 i olej napędowy o jakości niezgodnej z obowiązującymi przepisami prawa, czym naruszyli warunek 2.2.1 udzielonej im koncesji.

Odnosząc się zarzutu odwołania, zgodnie z którym w sentencji decyzji zostało wskazane wyłącznie naruszenie warunku koncesji dotyczące benzyny bezołowiowej Pb-95,

natomiast w uzasadnieniu decyzji mowa jest również o wprowadzeniu do obrotu niespełniającego wymagań jakościowych oleju napędowego, prezes URE stwierdził, że wymierzył karę pieniężną za naruszenie warunków koncesji polegające na wprowadzeniu do obrotu **paliwa o niewłaściwej jakości**. Prezes URE przyznał, że w sentencji decyzji wskazano, że Powodowie „wprowadzili do obrotu (...) benzyną bezołowiową Pb-95, o jakości niezgodnej z obowiązującymi w tym czasie przepisami (...)” i nie wskazano, że dotyczyło to także oleju napędowego. Stwierdził jednakże, że nie może to mieć wpływu na prawidłowość wydanego rozstrzygnięcia. Bezspornym jest bowiem fakt, że Powodowie wprowadzili do obrotu paliwo niewłaściwej jakości.

Prezes URE stwierdził ponadto, że zgodnie z art. 107 § 1 kpa, uzasadnienie stanowi integralną część decyzji administracyjnej, natomiast w uzasadnieniu kwestia rodzajów wprowadzonych do obrotu paliw o niewłaściwej jakości i rodzajach uchybień została precyzyjnie omówiona, w związku z czym zarzut podniesiony w tym zakresie nie może przesądzać o wadliwości decyzji dającej podstawę do jej uchylecia. Pozwany podkreślił, że sentencja wskazuje jednoznacznie, iż kara pieniężna jest wymierzana za naruszenie warunków koncesji, a uzasadnienie zgodnie z art. 107 § 3 Kpa zawierało wskazanie faktów, które Prezes URE uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł oraz wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji z przytoczeniem przepisów prawnych.

Odnosząc się do przedstawionych przez Powodów świadectw jakości paliw pozwany podkreślił, iż nie mogą one być dowodem należytej jakości dostarczanego towaru. Pozwany powołał się w tym zakresie na wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 27 marca 2006 r. o sygn. akt XVII AmE 108/04, w którym Sąd stwierdził, że „*W sytuacji, gdy przy odbiorze paliwa powód nie podjął działań mających na celu ustalenie jakości konkretnej partii towaru opierając się tylko na otrzymanych certyfikatach należy stwierdzić, że nie zadbał on o dochowanie aktów staranności i przyjął na siebie odpowiedzialność za jakość wprowadzonego do sprzedaży paliwa. Powód nie wykazał bowiem, jakiej jakości paliwo otrzymał i na własne ryzyko dopuścił do jego sprzedaży, przyjmując jedynie na podstawie dokumentu, że spełnia normy jakościowe określone w rozporządzeniu Ministra (...) Jeśli więc w wyniku przeprowadzonej na stacji paliw kontroli ustalono, że wprowadzone do obrotu paliwo nie spełnia wymogów jakościowych, odpowiedzialność z tego tytułu spoczywa na podmiocie gospodarczym prowadzącym sprzedaż tego paliwa*”.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego zbyt wysokiego wymiaru kary pieniężnej, pozwany stwierdził, iż niższa kara nie spełniałaby swojej funkcji prewencyjnej, zwłaszcza, że sprzedaż paliw o niewłaściwej jakości powoduje, że wielu konsumentów może odczuć bezpośrednie skutki, w postaci uszkodzeń pojazdów, co może nawet prowadzić do zagrożenia zdrowia i życia.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przez art. 56 ust. 6 ustawy - Prawo energetyczne, Prezes URE stwierdził, iż z art. 56 ust. 1 pkt 12 wynika, że obiektywne stwierdzenie przez Prezesa URE faktu nieprzestrzegania obowiązków wynikających z koncesji, obliguje ten organ do wymierzenia kary pieniężnej, natomiast stopień przewinienia jest jedynie jedną z przesłanek przesądzających o wysokości kary pieniężnej. Zatem ustalając wysokość kary uwzględniłem, zgodnie z dyspozycją art. 56 ust. 6 tej ustawy, stopień zawinienia Powodów. Z tej przyczyny zarzut powodów w tym zakresie, w ocenie pozwanego, nie zasługuje na uwzględnienie.

Pozwany wniósł o oddalenie wniosków dowodowych zgłoszonych przez powoda.

Rozpoznając Sprawę Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 29 października 2004 r. Nr OPC/5882/10950/W/1/2004/BP Prezes URE udzielił powodom koncesji na obrót paliwami ciekłymi – informacja ta nie znajduje odzwierciedlenia w przedstawionych przez Prezesa URE aktach postępowania administracyjnego, okoliczność ta została jednakże wskazana przez Prezesa URE w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji i nie została zakwestionowana przez powodów, Sąd uznał ją zatem za przyznaną na zasadzie art. 230 kpc.

W toku kontroli przeprowadzonej w dniu 24 lutego 2005 r. przez inspektorów Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w L na stacji paliw prowadzonej przez powodów w W przy ulicy (protokół kontroli – k. 1-5 akt adm.) pobrano próbki oleju napędowego i benzyny bezołowiowej Pb-95 które przekazano do Centralnego Laboratorium Naftowego w W, celem zbadania zgodności w zakresie jakości przedmiotowych towarów z przepisami przywołanego wyżej rozporządzenia. Jak wynika z protokołu kontroli, w wyniku przeprowadzonych badań stwierdzono niezgodność badanej benzyny bezołowiowej Pb-95 z obowiązującymi przepisami prawa w zakresie:

1) Motorowej liczby oktanowej (MON) gdzie wynik badania wyniósł 83,2, a wymagania jakościowe po uwzględnieniu tolerancji określają na minimum 84,5,

2) zawartości benzenu gdzie wynik badania wyniósł 2,53% (V/V), a wymagania jakościowe po uwzględnieniu tolerancji określają zawartość benzenu na maksimum 1,06% (V/V),

3) zawartości siarki gdzie wynik badania wyniósł 181,0 mg/kg, a wymagania jakościowe po uwzględnieniu tolerancji określają zawartość siarki na maksimum 62,0 mg/kg.

Ponadto, jak wynika z protokołu kontroli, w badanej próbce oleju napędowego stwierdzono niezgodność z obowiązującymi przepisami prawa w zakresie zawartości siarki gdzie wynik badania wyniósł 179,0 mg/kg, a wymagania jakościowe po uwzględnieniu tolerancji określają zawartość siarki na maksimum 62,0 mg/kg.

Również w tym przypadku przedstawione przez Prezesa URE akta postępowania administracyjnego nie zawierają protokołów z badań, które stanowią załączniki do protokołu kontroli, jednakże okoliczność wprowadzenia do obrotu paliwa nie spełniającego wymaganych przepisami prawa parametrów oraz wyniki badań nie zostały zakwestionowane przez powodów, Sąd uznał zatem przedstawione w tym zakresie twierdzenia Prezesa URE za przyznane na zasadzie art. 230 kpc.

W dniu 21 marca 2005 r. pobrano na ww. stacji paliw kolejną próbkę benzyny bezołowiowej Pb-95, którą przekazano do badań. Badanie przeprowadzone przez Centralne Laboratorium Naftowe w W , wykazało niezgodność badanej benzyny bezołowiowej Pb-95 z obowiązującymi przepisami prawa w zakresie:

1. zawartości benzenu gdzie wynik badania wyniósł 1,14% (V/V), a wymagania jakościowe po uwzględnieniu tolerancji wynoszą maksimum 1,06% (V/V),

2. zawartości siarki gdzie wynik badania wyniósł 66,0 mg/kg, a wymagania jakościowe po uwzględnieniu tolerancji wynoszą maksimum 62,0 mg/kg.

Przedstawione przez Prezesa URE akta postępowania administracyjnego nie zawierają protokołów z badań, które stanowią załączniki do protokołu kontroli, jednakże okoliczność wprowadzenia do obrotu paliwa nie spełniającego wymaganych przepisami prawa parametrów oraz wyniki badań nie zostały zakwestionowane przez powodów, Sąd uznał zatem przedstawione w tym zakresie twierdzenia Prezesa URE za przyznane na zasadzie art. 230 kpc.

Warunek 2.2.1. koncesji Nr OPC/5882/10950/W/1/2004/BP udzielonej powodom stanowi, iż Koncesjonariuszowi, nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych określonych w koncesji, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych obowiązującymi przepisami.

Pismem z dnia 11 stycznia 2006 r. (k. 6 akt adm.) Prezes URE zawiadomił powodów o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia Spółce kary pieniężnej w związku z naruszeniem warunku 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

W piśmie z dnia 17 stycznia 2006 r. (k.12 akt adm.) podpisanym przez Pana Krzysztofa K , Przedsiębiorca stwierdził, że zła jakość paliwa nie była spowodowana celowym działaniem. Wskazał, że każda dostawa paliwa posiadała atest jakości, co dawało gwarancję do sprzedaży. Przedsiębiorca poinformował, że był zaskoczony wynikami badań paliwa w związku z czym zarządził przeprowadzenie dodatkowych badań, które potwierdziły, że oferowane paliwo nie spełniało wymogów jakościowych określonych przepisami prawa.

Przedsiębiorca przyznał, że zaniechał czynności związanych z czyszczeniem zbiorników paliwa (poinformował, że ostatnie czyszczenie zbiorników miało miejsce w 2000 r.) co doprowadziło do nagromadzenia się w nich dużej ilości nieczystości (220 kg w zbiorniku ON i 250 kg w zbiorniku benzyny). W ocenie Przedsiębiorcy to właśnie nagromadzone zanieczyszczenia były przyczyną złej jakości badanego paliwa.

W piśmie z dnia 24 kwietnia 2006 r. (k.72 akt adm.) Pan Krzysztof K zwrócił się do pozwanego z prośbą o odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej. Jednocześnie podtrzymał swoje wcześniejsze stanowisko, według którego niewłaściwa jakość paliwa była wynikiem zanieczyszczeń nagromadzonych w zbiornikach od 2000 r. Przedsiębiorca przedłożył jednocześnie informację Prokuratora Prokuratury Rejonowej w C o umorzeniu śledztwa wobec niewykrycia sprawców przestępstwa.

Następnie, pismem z dnia 12 lipca 2006 r. Przedsiębiorcy wnieśli o cofnięcie koncesji z powodu zaprzestania działalności gospodarczej objętej koncesją.

Dołączone zaświadczenie wydane przez Urząd Gminy W w W informuje, że sprzedaż paliw trwała od 21 marca 2001 r. do 16 sierpnia 2005 r.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności stwierdzić należało, że fakt naruszenia przez powodów warunku 2.2.1. udzielonej im koncesji na obrót paliwami ciekłymi, który stanowi, iż Koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych określonych w koncesji, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i norm określonych obowiązującymi przepisami, jest bezsporny. Powyższe stwierdzenie potwierdzają jednoznacznie wyniki badań próbek paliwa

pobranym na stacji paliw użytkowanej przez powodów, przy czym wyniki te nie były w żaden sposób kwestionowane przez powodów.

Nie kwestionując zatem faktu naruszenia warunków koncesji, powodowie zakwestionowali wysokość nałożonej na nich kary pieniężnej, stwierdzając, iż została ona ustalona w sposób dowolny, w oderwaniu od przesłanek rzutujących na jej wysokość w świetle art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego.

Analizując wyżej wskazany zarzut niewłaściwego zastosowania art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego Sąd doszedł do przekonania, iż jest on nieuzasadniony.

Przepis art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego stanowi, iż ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE zobowiązany jest uwzględnić stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Odnosząc się do zarzutu, iż Prezes URE błędnie ocenił stopień zawinienia powoda i stopień szkodliwości czynu, a ponadto nienależycie uzasadnił swoje stanowisko w tej kwestii, Sąd uznał, iż nie zasługuje on na uwzględnienie. W ocenie Sądu, Prezes URE w sposób prawidłowy ocenił stopień zawinienia powoda oraz należycie uzasadnił swoje stanowisko.

Bezzasadne są zarzuty nieuwzględnienia przez Prezesa URE okoliczności, że na złą jakość badanego paliwa wpływ miało zanieczyszczenie zbiornika, czy też hipotetycznej możliwości zanieczyszczenia paliwa w wyniku działań przestępczych osób trzecich. To na powodzie bowiem, jako koncesjonowanym przedsiębiorstwie zajmującym się obrotem paliwami ciekłymi, ciąży obowiązek zachowania maksimum należytej staranności w celu zapobieżenia skutkowi w postaci wprowadzenia do obrotu paliwa o nieodpowiedniej jakości – w tym przypadku przejawiać się to będzie w obowiązku dbania o czystość zbiorników czy też obowiązku zapewnienia dozoru przed nieuprawnionym dostępem do zbiorników osób niepowołanych. Co więcej, tolerowanie przez okres wielu lat nieodpowiedniego stanu czystości zbiorników paliwa, przy pełnej świadomości negatywnego wpływu takiego postępowania na jakość paliwa znajdującego się w zbiorniku świadczy o lekceważącym stosunku powoda do ciężących na nim obowiązków i przemawia za zaostrzeniem a nie za obniżeniem kary pieniężnej.

Podobnie oceniać należy twierdzenia o braku tożsamości pojęć „wprowadzania do obrotu” i „oferowania do sprzedaży”. W ocenie Sądu obydwa określenia mieszczą się w zakresie pojęcia „czynienia przedmiotem obrotu”, o którym mowa w warunku 2.2.1.

udzielonej koncesji, którego naruszenie stanowiło podstawę wydania przedmiotowej decyzji. W świetle powyższego, Prezes URE nie był zobowiązany do wykazania, na potrzeby wydania decyzji, faktu sprzedaży zakwestionowanego paliwa jakimkolwiek odbiorcy, czy też badania ilości paliwa wprowadzonego do obrotu.

Sąd zważył ponadto, że pozwany w sposób prawidłowy ocenił stopień szkodliwości działania powoda i wystarczająco uzasadnił swoją ocenę, wskazując na negatywne konsekwencje, jakie dla konsumentów i środowiska naturalnego powoduje spalanie w silnikach samochodów paliwa o nieodpowiedniej jakości.

Sąd zważył ponadto, iż pozwany, przy wymiarze kary, wziął pod uwagę pozostałe elementy wskazane w art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego.

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonej decyzji Prezes URE ustalił możliwości finansowe powoda w oparciu o przedstawione przez niego wyliczenie wartości sprzedaży w poprzednim roku podatkowym z tytułu działalności objętej koncesją w kwocie 459.905,50 zł. W ocenie Sądu ocena ta dokonana została w sposób rzetelny i prawidłowy. Istotne jest również, że powód, kwestionując dokonaną w tym zakresie ocenę Prezesa URE, nie przedstawił żadnych argumentów na wykazanie stanowiska, zgodnie z którym wymierzona kara pieniężna przekracza rzeczywiste możliwości finansowe powoda.

Odnosząc się do zarzutu, według którego Prezes URE nie uwzględnił dotychczasowego zachowania powoda przy określaniu wysokości kary pieniężnej, Sąd zważył, iż nie zasługuje on na uwzględnienie. Zdaniem Sądu oczywistym jest, że Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, jako organ regulacyjny na rynku obrotu paliwami ciekłymi, miał w chwili wydawania zaskarżonej decyzji doskonałe rozeznanie w zakresie dotychczasowego zachowania się ukaranego podmiotu, miał więc pełną świadomość, że powód nie był uprzednio karany za naruszanie warunków koncesji. Oczywistym jest zatem, że w chwili wydawania zaskarżonej decyzji uwzględnił powyższą okoliczność, co jednoznacznie stwierdził w jej uzasadnieniu. W ocenie Sądu, przywołana przez powoda okoliczność, że w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji Prezes URE nie wskazał w sposób wyczerpujący w jaki sposób uwzględnił tę okoliczność przy wymierzaniu kary pieniężnej nie może być podstawą przyjęcia, iż okoliczności tej nie uwzględnił. W ocenie Sądu okoliczność ta nie ma wpływu na ocenę zasadności zaskarżonej decyzji, nie może więc stanowić podstawy do jej uchylecia.

Nie znajdując zatem podstaw uzasadniających uwzględnienie odwołania, Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił je jako bezzasadne na podstawie przepisu art. 479⁵³ kpc.

SSO Witold Rękosiewicz

Za zgodność z oryginałem
Sekretarz